

Arrest

nr. 79 941 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. JOUNDI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 27 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 augustus 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2009 werd ingediend en op datum van 18.04.2011 werd aangevuld door :

Y., N. (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Selouane op 13.08.1975

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B en qua verblijfsduur zou zij eventueel in aanmerking kunnen komen voor dit criterium van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe, maar aangezien dit geen arbeidscontract is dat voldoet aan de wet van 3 juli 1978 en het KB van 07.10.2009, kan dit document niet weerhouden worden. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op het criterium 2.8B.

Betrokkene voegt documenten toe, waaruit blijkt dat zij familie zou hebben in België. Betrokkene legt echter geen bewijzen van verwantschap voor en toont evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlandse les volgt, bereid is om te werken, vrijwilligerswerk verricht, deelneemt aan verschillende activiteiten, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“Eerste en enig middel: Schending van de bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting.”*

Een onderdeel van het middel luidt:

“Aangezien de instructies dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State kan de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen haar discretionaire bevoegdheid nagaan of iemand het verblijfsrecht kan toegekend worden.

De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is door de vernietiging van de instructies dd. 19/07/2009 niet langer gebonden om deze toe te passen en kan zij hiervan afwijken.

Bijgevolg kan de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen haar discretionaire bevoegdheid afwijken van de voorwaarden gesteld door de instructies dd. 19/04/2009.

Dit impliceert derhalve dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zowel in het nadeel als in het voordeel van de vreemdeling kan afwijken van de instructies.

Door de vernietiging heeft de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bijgevolg een grotere appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de aanvragen tot verblijfsmachtiging.

De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid motiveert niet waarom hiervan geen gebruik gemaakt wordt. Het stelt enkel dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van de ondertussen vernietigde instructies.

Aangezien de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de beslissing van afwijzing in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Betreffende de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die de formele motiveringsverplichting betreffen, stelt de verwerende partij vooreerst vast dat verzoekster in haar verzoekschrift inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek, die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat, zoals verzoekster ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoekin (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoekster in haar aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoeksters aanvraag ongegrond was.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde, met toepassing van diens discretionaire appreciatiebevoegdheid en met verwijzing naar artikel 9bis van de wet, heeft beslist verzoeksters aanvraag ongegrond te verklaren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeksters beschouwing als zou de bestreden beslissing enkel verwijzen naar de instructie en onvoldoende naar art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is dus niet correct. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en is wel degelijk in toepassing van dit artikel genomen.

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

De gemachtigde heeft in casu de door verzoekster ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoekster een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Zij toont evenmin aan dat de beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of op onzorgvuldige wijze zou zijn voorbereid of tot stand gekomen.

Haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Het middel is met ernstig en kan niet worden aangenomen."

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. Partijen verwijzen naar hun schriftelijke argumentatie.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de aanvraag van de verzoekende partij blijkt dat zij de criteria *“werk en duurzame lokale verankering”* van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aankruiste op het modelformulier. Uit de stukken die de verzoekende partij toevoegt bij haar aanvraag blijkt dat zij onder meer volgende elementen aanhaalt inzake de gegrondheid van haar aanvraag:

- volgen van een taalcursus,
- werkwillegheid,
- deelname aan diverse activiteiten en vrijwilligerswerk verrichten,
- het hebben van een vrienden- en kennissenkring en familie.

De verzoekende partij legt verschillende stukken neer bij haar aanvraag ten bewijze van de door haar aangehaalde elementen betreffende haar integratie.

De verzoekende partij voert aan dat ten gevolge van de vernietiging van de instructie de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan afwijken van de instructie. In casu heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van deze beoordelingsvrijheid geen gebruik gemaakt en kan uit de motivering niet afgeleid worden waarom de aanvraag niet werd beoordeeld buiten de criteria van de instructie. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij haar aanvraag enkel te beoordelen in toepassing van de voornoemde instructie en niet in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hierdoor is de motivering niet afdoende.

In de bestreden beslissing wordt inzake de door de verzoekende partij aangekruiste criteria van de vernietigde instructie het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B en qua verblijfsduur zou zij eventueel in aanmerking kunnen komen voor dit criterium van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe, maar aangezien dit geen arbeidscontract is dat voldoet aan de wet van 3 juli 1978 en het KB van 07.10.2009, kan dit document niet weerhouden worden. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op het criterium 2.8B.”

en:

“Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlandse les volgt, bereid is om te werken, vrijwilligerswerk verricht, deelneemt aan verschillende activiteiten, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.(...)”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is niet voldaan aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidscontract. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toege-

past, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake het voorleggen van een arbeidscontract, zodat in casu voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

2.3.2. De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld haalde de verzoekende partij in haar aanvraag ook aangehaald dat zij familie heeft in België.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Betrokkene voegt documenten toe, waaruit blijkt dat zij familie zou hebben in België. Betrokkene legt echter geen bewijzen van verwantschap voor en toont evenmin aan waarom dit een grond voor regularisatie zou zijn.”

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk heeft geantwoord op de in de aanvraag aangehaalde elementen en de bijlagen.

Op het element van haar integratie, van de bereidheid tot tewerkstelling en het beschikken over een werkbelofte, het hebben van een vrienden- en kennissenkring, het volgen van een taal cursus, het doen van vrijwilligerswerk en de deelname aan verschillende activiteiten wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de opgegeven mate gegrond. Er dient niet meer te worden ingegaan op de overige onderdelen van het middel.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 augustus 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN